

Snel Weg

Snel Weg
Naomi de Graag
Omslagontwerp Naomi de Graag
Foto auteur Naomi de Graag
Vormgeving binnenwerk Naomi de Graag
ISBN 9789464050370

Stef

Ik had nooit vrachtwagenchauffeur moeten worden.

Ik klem mijn klamme handen om het stuur van de vrachtwagen en passeer het bordje Zeeland. Ik kijk naar de zon, die dwars door de ruit van mijn deur lijkt te schijnen, ook al hangt ze nog zo hoog. Over een kwartier, twintig minuten ben ik bij de klant en kan ik eindelijk die pallets afleveren.

Deze dag heeft lang genoeg geduurd. Ik moet ook nog dat hele pokkeneind terugrijden. Op bewolkte, koude dagen is dat niet zo erg, maar deze broeierige hitte kan niet snel genoeg klaar zijn voor me. Getverdemme. Ik zou bijna een hekel krijgen aan de zomer.

Ik rij over een kuil in de weg en mijn stoel deinst mee op het ritme van de klap die de vrachtwagen met enige moeite op weet te vangen. Als je snel wagenziek wordt, dan moet je zeker niet voor je vrachtwagenrijbewijs gaan.

Er kleeft al vijf minuten een opgefokte Hummer achter mijn bumper. Ik probeer vanuit mijn spiegels te zien wat de bestuurder in godsnaam wil bereiken. De man lijkt vluchtig naar links te kijken of iemand op de linkerbaan ruimte voor hem wil maken. Tevergeefs. Wanneer de Hummer eindelijk de kans krijgt, schiet hij naar links en kleeft hij aan zijn voorganger. Een grijze wolk puft uit zijn uitlaat en verdwijnt in de lucht. Dat asociale gezeik ook altijd. Ik vraag me af hoeveel procent van de weggebruikers zich nog wel keurig gedraagt. Ik wil het niet eens weten.

Ik zet mijn radio iets harder om mezelf af te leiden van de hitte die ervoor zorgt dat ik zo goed als onwel word. Uitgerekend vandaag is mijn airco alwéér stukgegaan. De garage had zoals gewoonlijk geen idee wat het kon zijn, maar één ding is zeker: ik ga niet opdraaien voor de kosten. Mijn baas wil dat ik in deze rammelbak rij, dan mag hij ook de reparaties betalen. Maar dat doet hij niet. En ik ga dat zeker niet doen.

Ik stik nog liever in deze cabine.

Mijn collega's en ik hebben het er dagelijks over dat de slechte airconditioning ervoor zorgt dat het voelt alsof we in een sauna

rijden. De cabines zijn felrood. We noemen de wagens dan ook de Rode Peppers.

De verkeersinformatie en het nieuws worden opgelezen door de deejays van de radio. Gelukkig staat er weinig file op weg naar huis. Hoe eerder ik uit deze sauna van een cabine ben, hoe beter.

Een kort reclameblok volgt. De zon verdwijnt achter een kleine wolk. Ik veeg opgelucht mijn handen één voor één af aan mijn broek en geniet van de paar seconden schaduw die ik krijg. Ik zucht van opluchting en grijp met mijn hand naar de knoppen van de radio. Ik heb zo'n gigantische hekel aan die zenders die tegenwoordig alleen maar praatprogramma's uitzenden, geef me gewoon muziek! Ik klik bijna op een andere zender als de deejay een hit uit de jaren negentig aankondigt. Ik begin te grijnzen zodra een elektrische gitaar zijn melancholische klanken laat horen. Op de achtergrond hoor ik een subtiel en herkenbaar deuntje van een keyboard. Ik laat mijn hand weer zakken. Goede keus, *Bed of Roses* van Bon Jovi, dat is zo'n nummer waar ik nooit genoeg van zal krijgen. Ik zet de radio iets harder.

Sitting here wasted and wounded
At this old piano
Trying hard to capture
The moment this morning I don't know
'Cause a bottle of vodka
Is still lodged in my head
And some blonde gave me nightmares
I think that she's still in my bed

Ik hoor gekraak uit de portofoon komen. Natuurlijk weet mijn baas het voor elkaar te krijgen dat hij me nét tijdens dít lied te pakken moet krijgen. Ik zucht hardop en wacht tot ik zijn brommende stem te horen krijg.

“Stef?”

“Nog steeds” antwoord ik. Ik hoor mijn baas lachen op een manier waarmee hij eigenlijk wil zeggen dat hij mijn droge opmerkingen helemaal zat is. Hij lacht te hard, te kort en te laag.

“Goeiemiddag, jongen. Hoe staat het ervoor?”

“Nou, hier is het inmiddels avond. Ik wist niet dat die twee

uur reistijd voor zoveel ongemak kon zorgen.” Ik wacht op zijn gebrom dat ik ‘mijn bijdehante opmerkingen voor me moet houden’, maar ik hoor niets. Dus ik praat maar verder.

“Die file bij Etten-Leur heeft me een halfuur extra gekost, maar ik rij nu net Zeeland binnen. Mooie provincie wel.”

“Ach joh, het is één en al weiland. Hoeveel koeien heb je al geteld?”

Nu is het mijn beurt om nep te lachen om zijn droge humor.

“Vierentwintig, nou goed?” Ik hoor hem bulderen van het lachen. Ik schud mijn hoofd.

“Wil je dat ik de klant informeer dat je later bent, jongen?”

“Heb ik al gedaan. Ik ben net even gestopt bij het tankstation, toen heb ik hem gebeld.”

“Moest je nou weer tanken? Oppassen dat je niet te veel gaat kosten hè!”

“Ja ja” mompel ik naar mijn baas.

“Goed, dat is dus geregeld. Hoe laat ben je bij de klant?” Dit is voor het eerst dat mijn baas daadwerkelijk interesse in zijn personeel probeert te tonen. De tijden zijn flink verslechterd sinds het virus dat onze halve industrie heeft platgelegd, dus echt veel geld voor het transport hebben we niet meer. En dat leidt vaak tot gezeik tussen de baas en de chauffeurs.

“Ik ben er ongeveer half acht, dus dan ben ik een halfuurtje later weer onderweg naar de zaak” antwoord ik.

“En dan ben je...”

“Om tien uur op het terrein.” Ik hoor hem iets mompelen over dat dat wel erg laat is. Ik besluit er niet op in te gaan.

“Je hoeft niet op te blijven hoor baas.”

“Nee, nee. Succes.” Het is dat het een portofoon is, anders had ik nu een klap gehoord van een telefoon die op de hoorn geslagen wordt. Ik snap er echt geen hol van dat hij zo gefrustreerd is. Als het allemaal niet snel genoeg gaat voor hem, dan gaat hij zelf maar rijden.

Of hij flikkert gewoon een eind op.

“Jezus, wat is het warm hier. Wanneer kon ik die airco nou na laten kijken?” Ik krijg geen reactie. “Hallo? Leo?”

Nog steeds niets.

“Hey joh! Jij zit daar lekker in je koele kantoortje terwijl je

personeel de moord stikt. Maar doe je daar iets aan? Nee hoor, lekker bezuinigen met je bek. Ik ben er helemaal klaar mee.”

Ik laat een stilte vallen in de hoop dat Leo door de portofoon schreeuwt dat ik dan lekker op moet rotten.

Maar hij reageert nog steeds niet.

“Ik heb hier ook geen zak aan. Weet je wat? Prima. Ik stap op. Vanavond nog!” Ik sla de portofoon tegen het dashboard. Alsof Leo daar iets van meekrijgt. Ik zucht en hang de portofoon terug in zijn houder.

Hij is vast gaan pissen.

Straks moet ik maar even iets langer buiten blijven staan om een luchtje te scheppen. Dat zal de klant niet erg vinden.

Ik pak het plastic flesje water uit de bekerhouder naast mijn stoel en probeer de dop eraf te draaien. Ik krijg hem er lastig af, ik ben zó kwaad op mijn baas. Hij doet net alsof ik het superfijn vind dat ik op zijn vroegst tien uur 's avonds terug ben.

Als hij dat echt denkt, dan is die vent gestoorder dan ik dacht.

En dan dat 'jongen' de hele tijd, die gast is tien jaar ouder dan ik ben! Hij klinkt net als een oude vent. Hij heeft de kolder in zijn kop. Hij is nog niet klaar om een bedrijf als het onze te runnen.

Ik grijp de dop van de fles agressief vast, draai hem er met een ruk af en drink een paar slokken van het lauwwarme water. Moet je nagaan, ik heb dit een halfuurtje geleden bij een tankstation gehaald! Het smaakt voor geen meter, maar het is iets. Ik zou ook eens van dat plastic af moeten, maar telkens als ik thuis wegga vergeet ik mijn bidon mee te nemen. Ik zou hem eigenlijk in de koelkast moeten leggen.

Thuis. Ik smacht naar thuis. Saskia gaat vanavond lasagne maken. Haar lasagne is niet te overtreffen. Zelfs mijn moeder maakt minder lekkere lasagne. En de kookkunsten van je moeder zijn vaak het enige wat je hartje begeert als je écht ergens zin in hebt.

Vroeger, toen mijn moeder nog van me hield, mocht ik altijd een peukje roken na de lasagne. Dat hoorde bij het gerecht, vond ze. Geen wonder dat ze nu in een gesticht zit.

Roken. Daar heb ik al helemaal zin in, maar dat mag niet meer van Sas. Ze wil een kindje met me, dus ik moest stoppen met roken zodat ons huis 'rookvrij' zou zijn mocht ze zwanger raken.

Nu duurt het nog zeker negen maanden voordat er überhaupt een kind is, dus ik snap de haast niet helemaal.

Bovendien weet ze niet dat ik buitenshuis nog wel rook.

Als een ketter.

Ik hoor de portofoon weer. Zou hij eindelijk bijgedraaid zijn? Zou hij me weer afkaffen?

Zou hij me gaan ontslaan vanwege mijn droge humor? Ik grinnik in mezelf bij het idee. Ik zie mezelf al staan vanavond. 'Hey, Sas, Leo heeft me ontslagen vanwege mijn droge humor.' Hoe zou ze reageren?

"Stef?"

Dit is niet mijn baas. Leo heeft een zware, ongeïnteresseerde stem. Deze man klinkt meer als een klantenservicemedewerker. Opgewekt, charismatisch, helder. Ik zou willen dat hij nog iets zou zeggen, dan weet ik wat er aan de hand is. Misschien is diegene wel verbonden met het verkeerde kanaal.

Maar dan zou hij mijn naam niet weten.

Ik hoor getoeter achter me. Een auto schiet seinend achter me vandaan.

Wat nou?

Ik kijk naar mijn kilometerteller. Ik rijd nog maar zeventig kilometer per uur.

Oh.

Ben ik dan zo geschrokken van die stem? Jezus, wat laf. Ik trap mijn gaspedaal in tot ik weer negentig rijd. Daarna laat ik het gaspedaal weer een beetje vieren.

"Hallo, Stef?" Werkt deze gast voor het Vergeten Kind ofzo? Zijn stem lijkt sprekend op die van Jamai. Het voordeel is dat ik zijn stem nu nog een keer kon horen, het nadeel is dat ik geen idee heb wie dit is. Ik haal de portofoon uit de houder.

"Wie is dit?" vraag ik vriendelijk. Ik klink echt alsof ik tegen een klein kind praat.

Ik hoor gelach door de portofoon. "Even wachten hoor" zegt de stem tegen... mij, denk ik. Gefronst kijk ik naar het apparaatje. Ondertussen let ik wel op de snelheid die ik rijd, dat van daarnet gaat me niet nog een keer gebeuren. Ik hoor van alles en nog wat op de achtergrond.

Ik vraag me af of ik iemand moet waarschuwen.

“Sorry hoor, daar ben ik weer! Ik moest mezelf even opsluiten.” De man klinkt haastig, zijn stem zachtjes. Opsluiten? “Hoezo dat dan?” vraag ik hem. Ik probeer ondertussen met mijn duim op de homeknop van mijn telefoon te drukken.

Ik ben zo blij dat ik een houder voor dat ding heb gekocht. Voorheen had ik hem altijd in mijn broekzak zitten, maar Sas werd er gek van als ik niet meteen opnam. Ze wil me altijd kunnen bereiken omdat er tegenwoordig zo vaak ongelukken gebeuren met vrachtwagens. Die houder heb ik van haar voor mijn verjaardag gekregen. En daar ben ik nu ontzettend blij mee.

Ik hoor wat gegniffel aan de andere kant van de lijn. “Je gaat me toch niet geloven. Bovendien zijn we hier flink wat tijd aan het verspillen, maat.” De stem klinkt nu iets serieuzer. Dat we tijd verspillen, daar ben ik het volmondig mee eens. Maar ik ben zijn ‘maat’ niet. Toch?

Mijn hand zakt weer van de homeknop van mijn telefoon naar het stuur. “Leuk dit soort spelletjes, maar ik ben hier helemaal klaar mee man. Zeg gewoon wie je bent, wat je plan is en waar mijn baas is.” Ik krijg hier een onaangenaam gevoel van. De laatste tijd hebben we vaker gezeik gehad met gure types, maar dit is me nog nooit overkomen.

Wacht, waarom ga ik nou meteen van het ergste uit? Dit is vast een grap.

“Ik ben Luigi en ik wil dat jij de grijze auto die over vijf minuten bij jou is van de weg rijdt. Je baas staat achter de deur. Die is gewoon oké.”

Wát? Ik weet niet hoe ik hierop moet reageren. Ik barst in lachen uit. Ik moet oppassen dat ik niet vol tegen de vangrail knal, want god, wat laat deze vent me lachen! Geniaal bedacht dit, een personage van een wereldberoemd spel gebruiken als alias. Wat een gekkie.

“Dit is echt goed bedacht, dat moet ik je nageven. Wie zit hierachter, Sas? Leo?”

“Waarom geloof je me niet?”

“Waarom zou ik je geloven? Dit kan toch niet joh.” Ik schud mijn hoofd met een grijns op mijn gezicht terwijl ik voor de zekerheid om me heen kijk om te checken of er geen grijze auto in de buurt

is. Natuurlijk is die er niet.

“Ik zie helemaal niets” zeg ik zelfverzekerd tegen Luigi. Maar dan hoor ik iets. Gebons op een deur. Geschreeuw. Scheldwoorden. Gelach, maar dan niet op de vrolijke manier. “Stef, we hebben iets minder tijd dan ik had verwacht. Lex!” Wie is Lex? Hoe kent deze vent mij?

“Kom godverdomme naar buiten!” hoor ik mijn baas roepen. Ik voel me raar. Verward. Wat moet ik nou geloven?

“Nou nou nou” hoor ik Luigi zeggen. “We zijn allemaal lekker vrolijk vandaag! Stef, maat, de auto is er over drie minuten.” Welke fucking auto?

Ik wil reageren, maar ik weet echt niet wat ik moet zeggen. Moet ik meegaan met Luigi? Moet ik hem tegenwerken? Is dit nep? Is het echt?

Vluchtstrook. Vluchtstrook!

Ik geef een ruk naar links om weer van de vluchtstrook af te gaan, maar er rijdt een auto op de rechterrijstrook die ik éven over het hoofd heb gezien. Getoeter volgt. Daarna en middelvinger. Maar het loopt gelukkig goed af.

Ik moet die wagen aan de kant zetten. Straks rij ik nog iemand van de weg af.

Hoe kan dit toch allemaal?

“Stef, blijf er even bij. Ik hoor je niet meer.” Ik kijk naar de portofoon in mijn hand. Ik druk het knopje aarzelend in. “Wat wil je?”

“Dat je die auto van de weg rijdt! Ze moet dood. Godver. Klein momentje. Lex!”

“Wie is Lex?” vraag ik doordringend. Ik krijg geen reactie. Ik hoor mijn baas nog steeds schreeuwen.

Dan hoor ik een klap. Het is stil.

Doodstil.

“Dank, Lex. Oké, Stef, het is bijna zover. Je kan dit wel toch?”

“Nee!” schreeuw ik uit. Natuurlijk ga ik dit niet doen. Ik zou wel gek zijn. “Waar is mijn baas?”

“Die ligt te slapen” hoor ik Luigi nuchter zeggen. Auto’s razen voorbij. Met moeite hou ik de vrachtwagen op de weg. Het voelt bijna onmogelijk om gas te blijven geven. Ik zit compleet verstijfd achter het stuur. En dan die hitte.

Een parkeerplaats. Ik moet echt de weg af. Een frisse neus halen. De baas bellen.

Ik geef richting aan naar rechts en stuur in naar de uitvoegstrook. “Waag het niet” bromt Luigi. Ik schrik. Even wil ik terugsturen.

Maar dat doe ik niet, want hij heeft het vast niet tegen mij. Hoe moet hij weten wat ik aan het doen ben, heeft hij een zendertje onder de wagen gehangen?

“Ik weet wat je doet, Stef, ga terug de weg op!”

Jezus, ik heb echt een probleem.

“Hoezo?” roep ik naar de portofoon. Mijn knokkels zien wit. Ik ben zó kwaad. Ik ben zó in de war. Ik hobbel over het terrein van de parkeerplaats.

Ik ga hier gewoon staan. Fuck hem.

“Omdat ik het zeg.”

“Nee” brom ik. “Jij gaat mij nu vertellen wat je wil.”

“Ik wil dat jij die auto van de weg rijdt, Stef. Doodrijden die boel.”

“Hoezo?”

“Omdat ik dat zeg. Rijden!”

“Nee!”

“Rijden of je vrouw gaat eraan!”

Wát? “Blijf met je klauwen van mijn vrouw af!” schreeuw ik.

Ik voel mijn hartslag versnellen. Ik bries adem uit als een stier.

Flinke teugen adem in, flinke teugen adem uit.

Het scherm van mijn telefoon licht op. Ik word gebeld door Sas.

Ik bid bij alle goden dat ze me belt over het avondeten en niet over wat er hier gaande is.

Wat dat dan ook mag zijn.

Ik schuif het bel-icoontje naar rechts om de telefoon op te nemen.

“Hey lief!” zeg ik zo optimistisch als mogelijk. Ik kom nu waarschijnlijk over als een man die net is vreemdgegaan en vrolijk zijn telefoon opneemt alsof er niets is gebeurd.

“Schat! Gaat het? Ik ben onderweg hoor!” Ze klinkt ontzettend overstuur. Wat is er gebeurd? Wat is dit voor dag?

Ik weet echt niet meer wat ik moet denken. Ik word er misselijk van.

Ik sta inmiddels al drie minuten stil op een parkeerplaats. De motor van mijn vrachtwagen draait nog. Zelfs dat heb ik niet

meer door.

“Het gaat prima, Sas. Wat is er?” Haar bevende stem kraakt door de cabine. Ik maak me zorgen om haar.

Ineens springt de portofoon weer. aan. “Oh, ja, trouwens, je vrouw is onderweg naar kantoor. Ik heb haar gebeld en gezegd dat je betrokken bent geraakt bij een bedrijfsongevalletje. Niets ernstigs hoor, maar het moest even.”

Het móést even? Wat moest even? Mijn vrouw bang maken?

Ik word furieus. Ik sla met mijn hand op het stuur en grijp de portofoon vast. “Wat de fuck denk jij met dit alles te bereiken? Je laat haar met rust, ja!”

“Tegen wie praat je?” hoor ik Sas door de telefoon zeggen. Als die Luigi zijn bek nou eens houdt, dan kan ik mijn meisje kalmeren.

“Oh zeker! Ik zal nooit een vrouw mishandelen. Maar kijk, ik heb haar nodig zodat jij naar mij luistert. Want nu weet je dat het menens is, nietwaar?” Luigi klinkt speels. Volgens mij geniet hij hier met volle teugen van. Ik reageer niet.

“Niet waar?” hoor ik nogmaals. Als ik weer niet reageer, zucht hij overdreven hard. “Geef antwoord of Saskia krijgt de schrik van haar leven.”

“En waarom zou ik jou geloven? Hoe weet ik dat dit geen ziek spelletje is?” Ik praat zachtjes in de hoop dat Sas me niet hoort.

“Lief? Wie is dat?” Top, nu huilt ze. Ik ben ook zo’n stomme donder. Natuurlijk hoort ze me. “Sas, geloof me. Er is niets aan de hand.” Ik hoor haar nog steeds snikken.

“Ga je vreemd?”

Ik wil lachen, zoiets zou ik namelijk nooit doen. Maar als ik nu ga lachen, dan heb ik echt een probleem. Bovendien hoor ik Luigi nog steeds allerlei onzin uitkramen.

Vragen schieten door mijn hoofd. Waar is Leo? Leeft hij nog? Is Sas al binnen?

Ik hoor een deur opengaan door de portofoon. En nog eentje. En dan gesnik. “Saskia!” roept Luigi jolig.

Ja dus. “Hoi. Stef is naar het ziekenhuis ter controle. Sorry voor de overlast. Ja, snap ik. Ga maar meis. Succes hè!”

Ik hoor niets meer. Geen Luigi. Geen Saskia. “Lief?” zeg ik vriendelijk terwijl ik naar mijn telefoon kijk. Ze heeft